

EȘECUL JUDECĂȚILOR OMENEȘTI

Romani 14:1-12

Discută întrebările recapitulative la lecția anterioară.

ZIUA 1: ROMANI 14:1 – O ATITUDINE DE ACCEPTARE

1. Cum ai descrie persoana „slabă în credință” din 1 Corinteni 8:4-12 și pasajul din Romani?
2. Care sunt cele trei elemente esențiale, indiscutabile ale credinței din 1 Corinteni 15:2-4?
3. Cum ne cere Pavel să răspundem celor „slabi în credință”?
4. Ce cezi că implică „primiți bine” un credincios „slab în credință”?
5. Ce reacție interzice Pavel?
6. În ce mod crezi că îți afectează spiritul de judecată capacitatea de a iubi și accepta?

ZIUA 2: ROMANI 14:2-3 – DIFERENȚE DIETARE

7. Ce îndemnuri dă Pavel
 - a. persoanei a cărei convingere îi permite să mănânce „orice”?
 - b. persoanei a cărei convingere nu îi dă voie să mănânce „orice”?
8. Pe ce își bazează Pavel pledoaria în favoarea toleranței?
9. Reușești să percepi vreo expresie de aprobare sau dezaprobare din partea lui Pavel? Explică.
10. În lumina studiului tău de până acum, cum crezi că vrea Domnul să te raportezi la oamenii cu care nu ești de acord?

ZIUA 3: ROMANI 14:4-8 – PERSPECTIVA ADECVATĂ

11.
 - a. Față de cine dă socoteală fiecare credincios?
 - b. Cum folosește Pavel acest adevăr ca să susțină că nu este adecvat să judecăm pe alți credincioși?
12. Ce spune versetul 5 cu privire la părerea lui Pavel despre importanța formării unei păreri personale în chestiunile ne esențiale? Cum exprimă el acest lucru?

13. Ce crezi că ar trebui să includă procesul „deplinei încredințări”? Fii practic. Cum iei astfel de decizii?

14. a. Care ar trebui să fie punctul nostru de referință în fiecare acțiune a noastră și decizie pe care o luăm?

b. Ce diferență este între perspectiva aceasta și atitudinea predominantă din societatea noastră?

ZIUA 4 ȘI 5: ROMANI 14:9-12 – DARE DE SEAMĂ PERSONALĂ

15. În ce mod crezi că influențează moartea și învierea lui Cristos relația noastră cu alți credincioși? (Vezi de asemenea Ioan 17:20-23; Coloseni 3:1-3, 12-15.)

16. Care este preocuparea lui Pavel în versetul 10?

17. Din ce cauză crezi că uneori manifestăm atitudini față de alte persoane care nu îi sunt plăcute lui Dumnezeu, în ciuda celor mai bune intenții ale noastre? (Nu uita Romani 7:19-20.)

18. a. Ce sfat final ne amintește Pavel ca să ne convingă să ne ferim de astfel de atitudini?

b. În ce mod te ajută acest sfat să faci față ispitei de a judeca pe alții?

19. a. Recitește Romani 8:1-2, 33-34. Ce ne spun aceste versete despre ce se va întâmpla în fața „scaunului de judecată a lui Dumnezeu”?

b. De ce se mai așteaptă Dumnezeu să dăm socoteală, din moment ce, oricum, nu vom fi judecați? (Vezi 1 Corinteni 3:11-15.)

20. Ce face posibilă înfățișarea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, fără a fi judecați? Caută un verset din prima parte a cărții Romani pe care să îți bazezi răspunsul.

ZIUA 6: PARTICIPĂ LA ÎNTÂLNIRE

APLICĂ cele învățate. Ai primit vreo mustrare sau încurajare specifică de la Duhul Sfânt, în timpul studiului din această săptămână? Roagă-l să-ți cerceteze inima și să adreseze atitudinile tale. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru domeniile în care ai crescut, și roagă-l să te ajute să crești și să te schimbi în domeniile în care mai ai nevoie de transformare.

ZIUA 7: EȘECUL JUDECĂȚILOR OMENEȘTI

Romani 14:1-12

Este dificil să ne dăm seama cu exactitate ce înțelege Pavel în capitolele 14 și 15 prin „tare” și „slab”. Cu toate acestea, un anumit grad de cunoaștere a contextului istoric ajută la înțelegerea naturii generale a problemei la care se referă Pavel, folosind această terminologie. În Lecția 1 am amintit faptul că Împăratul Claudius i-a expulzat pe evrei din Roma în anul 49 A.D. (vezi Fapte 18:2). Cu siguranță că printre evreii expulzați au fost și evrei convertiți la creștinism, membri ai bisericii din Roma. Ca urmare, biserica a rămas compusă aproape în întregime din creștinii convertiți dintre neamuri. După moartea lui Claudius, însă, evreii au primit din nou dreptul de a reveni în Roma. Reintegrarea evreilor convertiți în bisericile compus aproape în exclusivitate din neamuri, timp de cinci sau șase ani, a însemnat o perioadă de ajustare între cele două grupuri, care, chiar și în circumstanțe favorabile aveau dificultăți în a se relaționa unii la alții datorită istoriei antipatiei reciproce.

Pavel nu laudă nicăieri tăria unuia dintre grupuri și nici nu critică slăbiciunea celuilalt. Problema lui nu este tăria sau slăbiciunea lor ci, mai degrabă, pericolul emiterii judecăților cu privire la chestiuni care nu sunt esențiale în vederea mântuirii.

CHESTIUNI DISCUTABILE (ROMANI 14:1) Pavel începe cu un mesaj pentru cei tari: „Primiți-i bine între voi pe cei care sunt slabi în credință, fără a purta dispute!” Prin „slab în credință” Pavel nu ridică semn de întrebare privind credința fratelui, ci mai degrabă, absența „cunoașterii”. Cei „slabi” au o conștiință needucată și îndoieli care îi împiedică să trăiască libertatea creștină. Ei tind să se îngrijoreze cu privire la propriul lor comportament și să fie critici cu privire la comportamentul altora.

DIFERIȚI FĂRĂ SĂ JUDECAȚI (ROMANI 14:2-3) Pavel a descoperit, în mai multe situații, că reglementările dietare evreiești erau mai meticuloase decât cele ale neamurilor. El era mai puțin interesat însă de deosebiri obiceieștile culinare, decât de atitudinile generate de ele: mândrie și dispreț din partea celui „tare” și cenzură și condamnare din partea celui „slab”. În timp ce se adresează atât celui tare cât și celui slab, Pavel se folosește de un singur principiu: „Dumnezeu l-a primit [pe celălalt]”. Cum poate, dar un credincios să își permită să judece pe cineva pe care Dumnezeu deja l-a acceptat?

Noul Testament este clar cu privire la consecințele dăunătoare ale judecăților omenești. De fapt, creștinilor li se *poruncește* să nu judece pe alții. Atunci când astfel de judecăți trebuie emise, însă, se cere să fie emise în cunoștința faptului că persoana care judecă se află și ea sub judecata lui Dumnezeu. Acesta este punctul de vedere al lui Pavel în versetul 12. Este exclusă deci orice atitudine de superioritate, sau orbire față de propriile greșeli și orice împietrire față de greșelile altora.

Mai mult, judecata își are rolul ei doar atunci când este vorba de un adevăr moral sau teologic. În ce privește chestiunile neesențiale, cum ar fi preferințele dietare, răspunsul lui Pavel este simplu: Atunci când nu este vorba de acceptarea cuiva de către Dumnezeu, nu este loc pentru judecățile omenești, și ca urmare, practicarea lor este păcat.

GÂNDEȘTE-TE la focalizarea adecvată. Atunci când ne permitem să judecăm pe alții în chestiuni neimportante, suntem prea adesea atât de absorbiți de aceste îngrijorări minore încât ignorăm chestiunile reale ale vieții creștine. C.S. Lewis a subliniat că strategia diavolului este să ne dezechilibreze, să ne distragă atenția de la esența vieții creștine: iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui. Diavolul ne va îndrepta atenția spre ceva minunat, va face orice ca să ne distragă atenția de la realitățile credinței. Atunci când reușește să ne mențină ocupați cu construirea scalelor de evaluare a spiritualității cu ajutorul cărora să cântărim performanțele altor persoane, Satan ne face ineficienți.

VOM DA SOCOTEALĂ LUI DUMNEZEU (ROMANI 14:4) Pavel își duce argumentul spre concluzia inevitabilă: „Cine ești tu să-l condamni pe slujitorul altuia?!” În acest verset Pavel se adresează celui „slab” care îl condamnă pe „cel tare”. Sclavul dă socoteală stăpânului său, nu unui alt sclav și va sta înaintea stăpânului său, deoarece „stăpânul poate să îl facă să stea în picioare”. Creștinul este definit nu în funcție de ce gândesc alții, ci mai degrabă de ce gândește Dumnezeu. Singura limită spre liber-

tate este dată de ceva ce ar răni sau distruge cu adevărat biserica, fie ca întreg, fie ca membri individuali ai ei. Dragostea trebuie să dicteze atitudinea și acțiunile creștinilor.

ALEGERILE PE CARE LE FACEM (ROMANI 14:5-6) Ghidul luării deciziilor în pădurea nesentimentelor este prezentat clar în versetul 5: „Fiecare să fie pe deplin convins în inima lui”, adică, în fiecare situație, fiecare persoană trebuie să acționeze cu un cuget curat. Cugetul curat, însă, este doar primul cuvânt. A mânca sau a te abține de la mâncare, a sărbători anumite zile sau a nu le sărbători, doar de dragul conștiinței, înseamnă a mărturisi că sinele are ultimul cuvânt în aceste chestiuni. O decizie evlavioasă, însă, este aceea în care facem „fiecare gând rob ascultării de Cristos” (2 Corinteni 10:5).

NOI APARTINEM DOMNULUI (ROMANI 14:7-9) Ideea centrală a versetelor 7-9, exprimată atât de poetic de Pavel este că doar Cristos este Domn. Nimeni nu este autonom, „deoarece nimeni nu trăiește pentru sine”. În ciuda culturii noastre individualiste, creștinii sunt „ai Domnului” și trebuie să trăiască pentru Cel căruia îi aparțin. Trebuie să ne dăm viețile, fără rezervă, Celui care și-a dat viața, fără rezerve, pentru noi. Suntem ai lui în viață și moarte. Suntem ai lui nu numai în viața noastră „religioasă”, ci în toate ale vieții: în tema de casă, în munca din grădină, în pauzele de cafea și în întâlnirile consiliului de administrație, atunci când suntem eliminați din echipă, când pierdem ocazia unei promovări, sau când cineva ne face o remarcă răutăcioasă, suntem tot ai Lui.

DUMNEZEU, SINGURUL JUDECĂTOR (ROMANI 14:10-12) Iată două concluzii adevărate, dacă aparținem lui Cristos și dacă El este singurul nostru Domn: Prima: „Căci toți vom sta înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu” (versetul 10). „Deci fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși înaintea lui Dumnezeu” (versetul 12). A doua, dacă Dumnezeu este singurul judecător, noi nu putem fi judecători. „De ce-l condamni pe fratele tău? Sau de ce-l disprețuiești pe fratele tău?” (versetul 10).

Atunci când vom sta în fața marelui Judecător, darurile și sacrificiile noastre vor fi văute în lumina adevăratelor motive, succesele și eșecurile noastre vor fi văzute și judecate doar din perspectiva ascultării de Dumnezeu și a iubirii față de semenii. Acolo, când îl vom vedea pe Judecător, radiind în adevăr și strălucind în sfințenie, vom fi văzuți așa cum dintotdeauna am fost. Tot acolo, însă, vom cunoaște nu numai sfințenia lui Dumnezeu, ci și mila sa.

PERSONALIZEAZĂ lecția. Cunoști pe cineva care crede că are întotdeauna dreptate? Are mulți prieteni, oare, persoana respectivă? Probabil că nu. La urma urmei, cui îi place de știe-tot? Când este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, însă, este esențial să avem dreptate, corect? Doctrina corectă este importantă și există puține domenii ale doctrinei în care să fie loc de puțină manevră, în special când este vorba de adevăruri cu privire la Isus. Dincolo de acele câteva locuri, am face bine să ne amintim limitările noastre. Nimeni nu este atotcunoscător. Stai de vorbă cu Dumnezeu despre locul pe care îl ocupă credințele și opiniile tale în viața ta. Există perspective pe care ar trebui să le susții mai lejer ca să poți participa mai unit în chestiunile importante? Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să te focalizezi pe ce este cu adevărat important, și să fii un student harnic și *umil* al Cuvântului Lui.

RECAPITULEAZĂ: EȘECUL JUDECĂȚILOR OMENEȘTI

21. În baza lecției din această săptămână, cum ai defini
a. pe cel tare în credință?

b. pe cel slab în credință?

22. În ce mod ți-a influențat gândirea Comentariul sau timpul de învățare cu privire la chestiunile periferice sau neesențiale și la modul de administrare a lor?